

БУЗКОВІ ЗАМЕТІЛІ

Прекрасна середина травня,
Весни чарівна краса,
І я смакую знов кохання,
Як мед, солодке, на вустах.

Не раз з тобою ми ходили
Весною в ботанічний сад,
Як у снігу, Дніпрові схили □
Бузок там цвів за рядом ряд.

І знов бузкові заметілі
Заполоняють все навкруг,
Кущі бузку неначе в іній,
Прибрались у твою пору.

А ти ще й досі загадкова
Перевертаєш все в мені,
Як недослухана розмова
У недобаченому сні.

В ці дні сорок чотири роки
Я почуваюсь молодим □
Твої, як квіти, пахнуть щоки,
Дурманять запахом своїм.

Я хочу ще роки прожити,

Вдихати знов бузковий цвіт,
Тебе, як в юності, любити,
Забуть тягар прожитих літ.

Лишайся завжди молодою,
Мені на радість не старій,
Щоб милувався я тобою,
Як заметілі бузковій.

І усміхнись мені, кохана,
Коли несу тобі в постіль
Духмяну чашку кави рано,
Згадай бузкову заметіль.

Не тільки скроні в мене білі,
Роки, як пізно восени,
Та я радію заметілі
Бузковій знову навесні.

Дата написання вірша: 2020-11-24